

## Kroniek van een ongebooren renner - 1

Mijn gat doet zeer. Vorige zondag een ongelofelijk mooi parcours gereden, thema rit "Parijs-Roubaix". Keihard dokkeren en daveren over Vlaanderens mooiste kinderkoppen. Handen bovenop het stuur, stoempen en nog eens stoempen, de billen lijken te scheuren van de pijn, hartslag ver in 't rood. Een bocht. Remmen... hoe remmen ? Niet remmen. Het verstand op nul, de blik op oneindig. Niet denken aan die bloedjes van kinderen of aan moeder de vrouw. Dit Is Top Sport.

Het leek even helemaal professioneel toen de pech uit de Hel ons peleton binnensloop. Bandbreuken, mechanische pech, precies echt allemaal... gelukkig geen valpartijen, die zouden de pret pas serieus bedorven hebben.

In de Vierschaar doe ik het kalm aan met een soepke. Thuis vind ik tomeloze lafenis in aperitief en wijn. Vanuit de luie zetel volg ik de koers. Topsport. Opnieuw. Het gebleit van Museeuw is verdrongen door het gelach van Boonen. Mag het even mooi zijn, ja ?

Toen ik thuis kwam en mijn verhaal wou vertellen, zei mijn vrouw :  
"Wat is 't jong, ge klapt zo raar, weer aan de Westmalle gezeten ?!"  
" 't Is dat niet, vrouw," lispelde ik, "we hebben de kasseien gedaan. Al mijn tanden zitten los..." en ik spuwde mijn laatste wijsheidskies in de asbak.

---oooOOOooo---